

Sanja Stanetić

Oni

Njegove ruke,

Ispucale, grube, krvave

Dodiruju njenu vrelu i meku kožu.

Dodiruju put u beskraj

I iskre se vrole najednom gase,

I žar,

U mekom i hladnom snegu.

Sanja Stanetić

Put sećanja

Poslednji zvižduk voza se čuje,
u koji se ukrcavaju moja sećanja, jadne

Izbledele, prašnjave misli,

Ali ipak jake i čulne kao srca otkucaji.

Te ptice selice svojim oštrim kljunovima paraju i seku nebo

Beskrajno i okrutno,

a krilima grabe budućnost,

gurajući prošlost iza sebe...

Lete visoko, bežeći od zla,

Hoće li stati jednom i skriti se zauvek negde u Polifemovim pećinama

Ili će pobeći poput Odiseja

I kao ptice selice vratiti se na moj dlan.

Sanja Stanetić

Vrane

Vrane crne kruže,

Gomilaju se oko leša

grabe crve,

Otimaju se.

Rasparaše zemlju i

Oštrim kljunom

Iščupaše mrak.